

Zuzana Ryšavá

Livi

Zuzana Ryšavá

Livi

Zuzana Ryšavá

Livi

© Zuzana Ryšavá, 2024

© Backstage Books, 2024

ISBN 978-80-7665-022-0 (print)

ISBN 978-80-7665-023-7 (pdf)

Zuzana Ryšavá

Livi

Backstage Books

2024

1

Nový začátek

Zaparkovala jsem svůj letitý ford na jedno z volných míst u rozlehlé budovy. Vypnula jsem motor, zatáhla ruční brzdu, ale pořád jsem se nějak neměla k tomu, abych vystoupila a pomyslně tak vykročila k této nové etapě mého života.

„Tak jo,“ zhluboka jsem se nadechla a vytáhla klíčky ze zapalování.

Mrkla jsem na svůj odraz ve zpětném zrcátku. Z mírně pobledlého obličeje na mě zíraly vytřeštěné oči. Zakroutila jsem nad sebou hlavou. Tohle přece vůbec nejsem já! Od malička jsem tančila a zpívala. Neměla jsem problém stát na pódiu a předvádět se před lidmi. Nepatřila jsem mezi stydlivé děti ani nejisté teenagery. Nikdy jsem nebyla nervózní. Až na tuhle chvíli. Právě teď jsem si zřejmě vybírala nervozitu za celý předchozí život.

Možná měla mamka pravdu, blesklo mi hlavou. Samozřejmě jsem věděla, že moje rozhodnutí přejít z prezenčního studia na distanční byla tak trochu hurá akce. Nicméně studovat management volného času (nebo, jak říkala moje sarkastická mladší sestra, vysokou školu hopsání) teoreticky v posluchárně mi příliš nedávalo smysl, takže když se nečekaně objevila nabídka práce hlavní animátorky v jednom z největších rekreačních komplexů v Česku, věděla jsem, že není nad čím přemýšlet.

Mamka to tak jednoznačně neviděla. Podle jejího názoru nebyl jediný důvod, abych se do pracovního života tak hrnula. Navíc se bála, že jakmile jednou překročím práh univerzity, už si titul nikdy nedodělám. Musela jsem téměř odpřisáhnout, že dostuduju dálkově. Ostatně s vědomím, že budu muset čas od času odjet do školy nebo budu potřebovat volno na zkoušky, mě v resortu Lake Paradise přijímali. A nezdálo se, že by s tím mí budoucí zaměstnavatelé měli problém. Kdyby ano, nerozdýchávala bych se teď v autě k prasknutí narvaném mými osobními věcmi na jejich parkovišti.

Znovu jsem přešla pohledem po řadě nablýskaných oken hotelu a napadlo mě, že jestli mě za některým z nich někdo pozoruje, pravděpodobně si říká, jestli ta holka nepotřebuje umělé dýchání. Případně svěrací kazajku. Ta představa mě konečně donutila vystoupit do štiplavého vzduchu, který dával jasně najevo, že se zima své vlády nad světem nevzdá tak snadno.

Hodila jsem si přes rameno batůžek s nejdůležitějšími nezbytnostmi a rozhodným krokem se vydala k recepci za prosklenými automatickými dveřmi.

„Dobrý den,“ usmívala se na mě mladá recepční ještě dřív, než jsem došla k naleštěnému pultu. „Vítám vás v Lake Paradise resortu.“

„Dobrý den,“ oplatila jsem jí úsměv, moc dobře si vědoma faktu, že už jsme v podstatě kolegyně, „jsem Olivia Nilsson. Nová animátorka. Poradíte mi, kde bych našla pana Schobera?“

„Vteřinku vydržte, hned vás ohlásím,“ sáhla recepční po telefonu a za chvíli už pokračovala plynou angličtinou: „Mister Schober? Miss Nilsson is here. Should I send her to your office? OK. Thank you.“

„Pokračujte dále touto chodbou. Předposlední dveře vpravo,“ přepnula zpátky do češtiny spolu s tím, jak se znovu obrátila na mě.

„Děkuji moc,“ ještě jednou jsem se na ni usmála a zamířila do kanceláře provozního celého resortu, Markuse Schobera.

Už když jsem si o resortu hledala informace, dávno předtím, než jsem vůbec poslala životopis, jsem zjistila, že tohle bude místo, kde se nikdo nebude pozastavovat nad mým ne zrovna typicky českým jménem. Zahraniční klientela tady představovala významné procento příjmů a i mezi zaměstnanci se našlo několik cizinců. Věděla jsem, že kromě mých pracovních předpokladů byla

skutečnost, že jsem vyrůstala v trojjazyčné domácnosti, zásadním faktorem, který mi pomohl práci získat.

„Come in,“ ozvalo se za dveřmi, na které jsem zaklepla, poté, co jsem neslyšně přetápala chodbou po měkkém koberci.

„Dobrý den, Olivia,“ překvapila mě uvnitř čeština, která se vydrala z hrdla udržovaného čtyřicátníka v dokonale padnoucím saku.

„Dobrý den,“ pozdravila jsem překvapeně, protože z jazyků, kterými jsem se s panem Schoberem byla schopná domlouvat, jsem výběr mé mateřštiny z jeho strany rozhodně nečekala. Online pohovor, který se mnou před časem vedl striktně v angličtině a němčině, byl zřejmě prvním testem mých jazykových schopností. Díky tomu mě doteď ale vůbec nenapadlo zkoušet na něj mluvit česky.

„Prosím, posaďte se,“ pokynul mi, jakmile jsme za sebou měli potřásání rukou.

Následovalo zhruba dvacet minut, při kterých se monolog jeho řeči nepravidelně přeléval mezi češtinou a angličtinou, ačkoliv jeho přízvuk, stejně jako jeho jméno, prozrazoval, že ani jeden ze dvou jazyků, které ovládal, není jeho mateřský.

„Nějaké otázky?“ zadíval se na mě pronikavě modrýma očima.

„Ani ne,“ s úsměvem jsem zakroutila hlavou.

Ve skutečnosti jsem měla otázek asi tak milion, ale věděla jsem, že odpovědi na většinu z nich se dozvím za

provozu. Nebylo to poprvé, co jsem prožívala první den v nové práci. Vždycky to chtělo trochu času, aby se všechno setřepalo a člověk se zaběhl do jakýs takýs kolejí.

Pan Schober se se mnou nápomocně vydal zpět k recepci, aby pro mě vyžádal klíč od pokoje, který se na příští měsíce stane mým domovem.

O pult se zrovna opíral světlovlasý kluk a zřejmě povídal recepční něco strašně vtipného, protože se smála na celé kolo. Když nás zahlédla, jak se s panem Schobem blížíme, odkašlala si a rukama si urovnala halenku ve snaze působit opět profesionálně.

„Hi Markus!“ usmál se neznámý kluk na mého nového šéfa a prozradil tím, že není klientem, který se přišel ubytovat. Potom jeho pohled sklouzl ke mně a přisahal bych, že mu malinko poskočilo obočí.

„Hey Toby, this is our new staff member, Olivia,“ ukázal na mě pan Schober.

„Nice to meet you,“ snaživě jsem natáhla ruku.

„Tobi,“ opravil anglickou výslovnost na českou a moje drobná dlaň se na chvíli ztratila v jeho pevném stisku.

Nechápavě jsem se zamračila.

„Tobiáš,“ dodal na vysvětlenou. „A taky mě moc těší.“

Aha, pousmála jsem se. Tak tady jsem si očividně své jazykové znalosti mohla ušetřit.

„Když už jsme u toho představování, tak já jsem Radka,“ naklonila se ke mně přes pult recepční. „Tady si skoro všichni tykáme.“

„Olivia,“ potřásla jsem i jí pravačkou a napadlo mě, kolikrát dnes ještě to gesto zopakuju.

Zatímco jsem spolu s klíči od pokoje fasovala také další pokyny, Tobi zevloval u pultu a na rozdíl od Radky mu zřejmě nevadilo, že to před panem Schoberem vypadá, že nemá co na práci.

„Hodně štěstí. If you need anything, víte, kde mě najít,“ vyhnul se pan Schober elegantně písmenku „ř“ a doporučil se zpět do své kanceláře a k nejspíš důležitější práci, než je vítání nováčků.

„Chceš pomoci s kufry?“ podíval se na mě Tobi a množné číslo prozrazovalo, že ví, jak to se zavazadly zaměstnanců chodí. Když se člověk balí na několik měsíců, během nichž se můžou potenciálně vystřídat všechna roční období, opravdu si s jedním kufrem nevystačí.

„Ty jsi místní portýr?“ povytáhla jsem na něj obočí a Radka vyprskla smíchy. Očividně jí připadalo vtipné úplně všechno.

„Ne, kuchař,“ zazubil se na mě. „Navíc portýři zavazadla nenosí.“

„To o mně prozrazuje, že jsem nikdy v hotelu, který by měl portýra, nebyla,“ usmála jsem se.

Čekala jsem, že Tobi řekne, že on taky ne, ale ten se jen zeptal: „Kde parkuješ?“

Asi jsem měla zdvořile odmítnout, ale popravdě jsem byla ráda, že mi někdo s mým rozměrným nákladem pomůže, takže jsem ho jen nasměrovala ke svému tmavě modrému autu, které jsem zdělila po tátovi.

„Nemáš toho zase tolik,“ prohlásil Tobi, když jsem s trhnutím otevřela zavazadlový prostor.

Pochybovačně jsem se zadívala na svoje tři kufry, sportovní tašku a dvoje barevné tenisky, které už se mi nepovedlo nikam nacpat, takže se bez ladu a skladu válely v útrobách auta.

„Jako že si toho někdo dovezl ještě víc? To už si snad musel sbalit celý byt, ne?“

„To by ses divila,“ vytáhl dva kufry a sportovní tašku si hodil přes rameno.

Zatímco jsme spolu kráčeli k další budově, kde podle všeho přebývali zaměstnanci, kteří nepocházeli z nejbližšího okolí, a kolečka kufrů drkotala po chodníku, se ke mně otočil: „Takže Olivia... Má to jméno nějakou kratší verzi?“

„Nejčastěji mi říkají Livi. Ale táta mě zásadně oslovuje celým jménem. Babička mi říká Olivko, což nesnáším, protože je to jako malá oliva,“ ušklíbla jsem se.

„Náhodou je to hezký. Taky bych se chtěl jmenovat jako nějaká potravina. I když by asi záleželo která,“ zasml se.

„Profesní deformace?“ mrkla jsem na něj a on jen s úsměvem pokrčil rameny.

„Každopádně kdyby se ti kvůli tomu děti ve škole posmívaly, tak bys svoje přání rychle vzal zpátky.“

Zastavili jsme se u výtahu.

„Copak ty jsi nebyla včelí královna?“ vmanévroval moje zavazadla do kabiny.

V tom maličkém prostoru jsem se mu tázavě zadívala do očí.

„Však víš, nejhezčí, nejoblíbenější holka ze školy,“ vysvětlil s lehce povytaženými koutky.

Ještě vteřinu jsme si opětovali pohled, a pak jsem pobaveně zakroutila hlavou. Známe se sotva patnáct minut a už se mnou flirtuje?

„Ne, nebyla,“ vykročila jsem z výtahu. Byla to jen krátká cesta, vzhledem k tomu, že se můj pokoj nacházel hned v prvním patře.

„Zvláštní,“ naklonil hlavu, „v tomhle se obvykle nepletu.“

„A v čem konkrétně?“ zastavila jsem se u dveří s číslem 102.

„V odhadování lidí,“ nespouštěl ze mě oči a já jsem si všimla, že mají zvláštní, téměř šedou barvu.

„No, jestli to měl být kompliment, tak ti děkuju, ale dál už to, myslím, zvládnou sama,“ odemknula jsem dveře a posunula přes práh první kufr.

„Nechceš pomoci s vybalováním?“ pozoroval mě a já jsem si nebyla jistá, jestli je jeho nabídka upřímná, nebo se za ní skrývá něco úplně jiného. V každém případě jsem mu nehodlala dávat falešnou naději.

„Uhádnul jsi. Nechci,“ počastovala jsem ho sladkým úsměvem, a když naoko zklamaně svěsil ramena, dodala jsem: „Ale díky za pomoc.“

„K vašim službám,“ pokynul mi a otočil se k odchodu.

Teprve potom jsem otevřela dveře dokořán a spadla mi brada. Ukázalo se, že můj pokoj je ve skutečnosti malý byteček. Dvě ložnice spojoval krátký pruh předsíně, ze které vedly jedny dveře do miniaturní kuchyně a druhé do koupelny. Teď už mi bylo jasné, proč jsou na svazku tři klíče. Jeden od budovy, druhý od bytu a třetí od ložnice napravo od vchodu. Že mi patří právě tato ložnice, mi bylo jasné hned, protože z té nalevo se vyřítila sympatická tmavovláška.

„Ahoj! Olivia, že? Říkala jsem si, kdy asi dorazíš. Já jsem Sára. Jsem tady už třetí den. Snad nevadí, že jsem si zabrala tenhle pokoj. Dívala jsem se, že jsou úplně stejné. Jen zrcadlově obrácené. Kdyby ses chtěla prohodit, tak klidně můžeme. Akorát že už jsem si všechno vybalila,“ nakrčila nos a vyčkávavě se na mě zahleděla.

„Neboj, nebudu tě nutit se stěhovat,“ usmála jsem se na ni, když jsem si byla jistá, že už ten příval slov skončil.

„To jsem ráda,“ oddechla si. „Chceš, abych ti pomohla vybalit?“

Tentokrát jsem neodmítla. Ne že bych to nezvládla sama, ale brala jsem to jako fajn příležitost poznat se s novou spolubydlící.

Můj pokoj byl malý, ale dobře zařízený a moje věci pojmul naprosto v pohodě. Ale hlavně, byl jenom můj! Když jsem několikery předchozí prázdniny pracovala jako animátorka u moře, bydlela jsem vždycky minimálně

s jednou kolegyní. V Řecku jsme jeden pokoj obývaly dokonce čtyři. Vlastní pokoj byl tedy naprostý luxus.

Zatímco jsem o svých předchozích zkušenostech povídala Sáře, dozvěděla jsem se, že ona loni odmaturovala a od té doby pracovala jako učitelka v mateřské školce. Protože ale toužila po nějakém dobrodružství, rozhodla se, stejně jako já, strávit celou sezónu jako animátorka v resortu u jezera. Na starosti měla mít program pro děti. Jak jsem brzy zjistila, nemohlo vedení resortu najít pro tuto práci nikoho lepšího. Sára totiž byla princezna. Jako vážně. Jejím dlouhým vlnitým vlasům chyběla už jen korunka se závojem, jejímu drobnému obličejí dominovaly velké nevinné oči, její nejoblíbenější barva byla růžová, a když náhodou nezpívala, alespoň si něco tichounce broukala. Kdybych ji viděla mluvit s lesní zvěří nebo zahlédla, jak ji ráno oblékají ptáčci, ani by mě to nepřekvapilo. K dětem byste těžko hledali někoho vhodnějšího.

Kromě mě a Sáry sestával animátorský tým z dalších dvou holek a také dvou kluků. Pomyslně jsme byli rozděleni na dvě poloviny – ty, co měli vytvářet program pro dospělé, a ty, kteří měli hlídat a bavit děti. Já jsem navíc měla na starost koordinaci obou skupin. Proto byl také zřejmě můj a Sářin bytček uprostřed mezi ubytováním zbylých animátorů.

O pár kroků dál po chodbě jsem zaklepała na dveře s číslem 103 a našla za nimi mužskou část našeho týmu.

A plán na animační aktivity se mi v hlavě rodil téměř sám. Ondra, sportovec a trenér, bude zajišťovat volejbalové nebo tenisové zápasy, turnaje v kuželkách či vyjížděky na kole. Pro to všechno, a mnohem víc, měl resort vybavení. Tanečník Miky se uplatní především při večerním programu a v teplejších měsících při zábavě u bazénu. Sára, Maruška a Kristýna, která by měla přijet zítra, budou především v baby clubu. A já, jakožto akreditovaná instruktorka, povedu různé lekce společného cvičení, od jógy až po aqua aerobik.

Ačkoliv mi bylo jasné, že v praxi se takto vytyčené hranice rychle smažou a budeme si navzájem vypomáhat, kde bude třeba, byla jsem ráda, že mám alespoň hrubý náčrt toho, jak budou následující měsíce probíhat. Součástí seznamu, který jsem si vyvěsila na korkovou nástěнку v pokoji, byly také akce, u nichž bylo zapotřebí, aby se nás zapojilo všech šest. Například taneční či divadelní představení a hry a soutěže pro klienty. V podstatě jsem hodlala zužitkovat všechny své zkušenosti z předchozích let na postu animátorky v zahraničí.

Mile mě překvapilo, že když jsme si den po mém příjezdu udělali strategickou schůzku, přišli ostatní s vlastními nápady. Nadšeně jsem příkyvovala a propiska mi po papíře jen letěla.

Na přípravu jsme měli zhruba týden. Poté začne hlavní sezóna. Ovšem ani teď, když jsme seděli v jedné ze dvou restaurací resortu, jsme tu nebyli sami. Někteří

klienti po nás zvědavě pokukovali a jiní se nerušeně ládovali vyhlášenými specialitami místní kuchyně. Resort fungoval nepřetržitě celý rok, ovšem během zimních měsíců neposkytoval některé služby, mezi které patřily právě animace a hlídání dětí.

„Některé rodiny tu bývají i víc týdnů, takže nebude me moct dělat každých čtrnáct dní to samé,“ podotkla Kristýna.

„Podrobnosti každého týdne budeme řešit za pochodu,“ řekla jsem. Dávno jsem věděla, že všechno člověk naplánovat nemůže. Obzvlášť když naše práce byla z velké části závislá na počasí.

Zaklapla jsem složku se svými poznámkami: „Myslím, že pro dnešek už bylo práce dost.“

„Souhlasím,“ vehementně přikývl Miky. „Dal bych si pivo. Z toho plánování mi nějak vyschlo v krku.“

Nakonec pivo či víno přistálo před každým z nás. Konverzace se stočila k osobnějším tématům, jako byly naše rodiny, koníčky či vztahy. Ukázalo se, že jsme všichni single. Což asi nebylo tak těžké uhádnout, vzhledem k tomu, že jsme se zavázali k několika měsícům mimo domov. Rozhlédla jsem se kolem stolu. V nejbližší budoucnosti bude moji rodinu představovat těchto pět lidí. Čím déle jsme si povídali a atmosféra mezi námi se uvolňovala, tím více jsem si byla jistá, že i přes mamčiny protesty a nervozitu, kterou jsem při svém příjezdu cítila, byla tohle správná volba.

„... jenomže jak jsme byli namol, nastoupili jsme do jiného vlaku. A sotva jsme si sedli do kupé, vytuhli jsme. Že jedeme úplně jinam, jsme zjistili, až když nás po několika zastávkách probudil průvodčí,“ vykládal zrovna Ondra, když se z kuchyně vynořil Tobi a zamířil k našemu stolu.

Až na jeden pár povídající si nad lahví vína už restaurace zela prázdnotou, takže kuchaři měli pro dnešek zřejmě padla.

„Vypadá to, že nováčci si udělali večírek,“ s úsměvem pohlédl Tobi na osazenstvo našeho stolu.

„Starousedlíci si večírky nedělají?“ zamrkala na něj Maruška.

„Obvykle ne,“ zakroutil Tobi hlavou. „Stálí zaměstnanci jsou, na rozdíl od vás sezónních, povětšinou místní, takže přímo v areálu nebydlí.“

To mě překvapilo. Měla jsem za to, že nízká budova, ve které se nacházel náš byteček, slouží právě pro ubytování personálu. Jak jsem časem zjistila, v přízemí se ve skutečnosti nacházely technické místnosti jako prádelna nebo sklady. Na to, co zabíralo druhé patro, jsem měla přijít velmi brzy.

„A věřte mi,“ pokračoval Tobi, „že když tu pracujete nějakou dobu, tak vám to tady zevšední. Po konci směny všichni spěchají domů a raději si zajdou do nějaké místní hospody, než aby se dobrovolně zdržovali v práci.“

„To je asi docela pochopitelný,“ přikývla jsem.

„Tak se můžeš přidat k naší párty,“ pohotově mu nabídl Maruška. „Jestli tedy taky nespěcháš domů.“

„Já patřím k těm chudákům, co bydlí tady,“ zasmál se Tobi, přitáhl si židli a kývl na barmana, aby mu načepoval pivo.

Zdalo se, že kromě Kristýny už se stihl se všemi členy animačního týmu seznámit, takže mu nedělalo problém okamžitě se do probíhající zábavy zapojit.

Brzy nato jsme v restauraci osaměli. Tobi poslal barmana domů a ten se vděčně rychlostí blesku sbalil a zmizel. Od té chvíle se o přísun alkoholu staral Tobi.

„Tvoje přítelkyně tady žije s tebou?“ zajímala se Maruška, když před ni postavil cuba libre.

„S přítelkyní jsme se před nějakou dobou rozešli, takže nebylo potřeba to řešit. Prosím,“ přisunul mi Tobi mójito a usmál se na mě.

„Díky,“ stihla jsem mu jen rychle oplatit úsměv, než si Maru znovu vyžádala jeho pozornost.

„To mě mrzí,“ zlehka se dotkla jeho ruky a snad každému muselo být jasné, že ji to nemrzí ani maličko.

„To vážně nemusí,“ mrkl na ni Tobi a já bych se vsadila, že ti dva spolu dřív nebo později skončí v posteli.

„Z vás je někdo zadaný?“ zajímal se Tobi.

„Ne,“ odpověděla za všechny Kristýna.

„Nikdo?“ podivil se Tobi a kdoví proč se přitom podíval na mě.

„Nikdo,“ potvrdila jsem.

„Ale třeba se to brzy změní,“ zapředla Maru koketně a já jsem se musela kousnout do rtu, abych zakryla svůj pobavený úsměv. Nesnažila se být zrovna nenápadná.

„Třeba,“ přikývl Tobi zamyšleně, a teprve když jeho hlas dozněl v prostoru vyliďněné restaurace, odtrhl zrak ode mě a usmál se na Marušku.

Ta se už už nadechovala, ale než stihla něco říct, předběhl ji Ondra: „S Mikym uvažujeme, že bychom si zítra vyjeli někam na kole. Nechceš se přidat?“

„No jasně!“ naklonil se Tobi dychtivě přes stůl. „Obvykle tady nemám žádného sparing partnera. Jsem vděčnej za každou příležitost, kdy nemusím sportovat sám.“

„Super!“ rozzářil se Miky. „Určitě znáš okolí líp než my. Můžeš nám ukázat nějakou dobrou trasu.“

Kluci se pustili do plánování své vyjížďky a Maruška nespokojeně špulila pusu nad tím, jakým směrem se konverzace začala ubírat. Já, Sára a Kristýna jsme brzy přestaly dávat pozor a raději jsme si povídaly mezi sebou. Kika zrovna líčila úskalí své předchozí brigády jakožto chůvy tříletých dvojčat, když jí do řeči skočil Tobi.

„Vy se k nám nepřidáte?“ povytáhl obočí, jako by nás tím vyzýval, abychom řekly, že ano.

„Rozhodně ne!“ rezolutně odmítla jeho návrh Sára.

„Proč ne?“ vypadal Tobi trochu zklamaně.

„Zbláznili jste se? V té zimě?“ zakroutila jsem hlavou.

Vzhledem k tomu, že během zimy sněžilo všeho všudy dvakrát, bylo sice sucho, ale několik týdnů víceméně

nepřetržitě mrzlo. Byla pravda, že teď, když se únor líně přehoupl do března, vystoupala teplota o několik stupínků nad nulu, ale stejně jsem v nejbližších dnech nehodlala opustit teplo tělocvičny. A to jsem sportování venku zbožňovala!

„Však pojedeme na kole. To nás zahřeje,“ namítl Ondra.

„Můžeme si dát závod. Holky proti klukům,“ navrhl Miky, a ačkoliv jsem si myslela, že mám poměrně dobrou kondičku, bylo mi jasné, kdo by v takovém případě byl vítězem.

„Hned je to mnohem lákavější,“ protočila Kika panenky.

„Snad se nebojíte,“ drcnul do ní Miky hravě.

„Tahle obrácená psychologie na mě nefunguje,“ nakrčila na něho Kika nos.

„My bychom vás taky netlačily k tomu, ať jdete třeba na jógu,“ vstoupila do jejich pošuchování Sára.

„Já bych na jógu klidně šel,“ pokrčil Tobi rameny.

„Kecáš,“ nevěřila mu Kristýna.

„Přece to nemůže být tak těžký,“ věřil si Tobi.

„To by ses divil,“ zasmála jsem se.

„Tak fajn. Půjdu hned na první lekci jógy, kterou tady budeš mít, když s námi zítra vyrazíš na kolo,“ otočil se ke mně Tobi a natáhl ruku.

Vteřinu jsem mu zírala do očí, které mu pobaveně jiskřily, a poté jsem vložila svoji dlaň do jeho a krátce ji stiskla: „Platí.“

Coby personál jsme měli v resortu tři možnosti, jak se stravovat. Mohli jsme si sami vařit v naší mini kuchyňce, objednávat si z bohatého menu restaurace, kde jsme ovšem stejně jako klienti museli platit, nebo jsme se mohli vmísit mezi rekreanty, kteří si v rámci pobytu objednali plnou či polopenzi a chodit na jídlo do druhé restaurace, která sloužila v podstatě jako jídelna. Ovšem velmi luxusní jídelna. Poslední varianta pro nás byla logicky nejvýhodnější a také nejpohodlnější.

„Myslíš, že se nám to někdy omrzí?“ podívala se na mě Sára, když jsme ještě celé uzívané dorazily na snídani.

Z bohatého švédského stolu jsem si zrovna nabírala míchaná vajíčka a krajíc nadýchaného, ještě teplého, chleba: „Myslím si, že ne.“

„Ale vlastně je mi trochu trapně, že tady v podstatě zadarmo bydlíme a jíme,“ vzhledla Sára od svých palačinek.

„Myslela jsem na to samé,“ připustila jsem. Ačkoliv technicky vzato jsme pracovali, protože jsme chystali program, který od příštího týdne spustíme, oficiálně jsme zatím nic nepředvedli. Taky jsem měla pocit, že jsme momentálně placení za nic.

„Co kdybychom alespoň částečně začali s animacemi už teď? Byli byste pro?“ zeptala jsem se, přestože naproti mně seděla jen Sára.

„Stoprocentně,“ horečně přikývla a zbytek týmu, který se k nám přidal o něco později, její stanovisko bez váhání potvrdil.

Dřív než stihli Ondra s Mikym sežvýkat svoji třetí porci, jsme sestavili plán na následující dny a já jsem s ním vyrazila za panem Schoberem. Ten byl naší aktivitou malinko zaskočen, ale v podstatě mile překvapen.

Ještě to dopoledne se nás všech šest dostavilo do skladu textilu, kde jsme vyfasovali uniformu. Což v tomto případě představovalo téměř kompletní garderobu ve žluté a tmavě modré barevné kombinaci. Do skříně ve svém pokoji jsem si uložila několik triček, bundu, teplákovku, kraťasy i sukni. Na hlavu jsem si narazila kšiltovku a podívala jsem se do zrcadla. Při pohledu na výšivku s logem resortu mnou projela známá vlna vzrušení. Další nová práce a nové zkušenosti. Další nový začátek! A já jsem se nemohla dočkat, co mi přinese.

2

Kamarád... a šéf

Tak nějak jsem měla za to, že se plánovaný výšlap na kole neuskuteční. Přece jen včera v pánské části našeho osazenstva zmizelo několik piv. Ondra mě však vyvedl z omylu, když odpoledne strčil hlavu do naší kuchyňky, kde jsem si právě vařila čaj.

„Za půl hodiny vyrážíme,“ oznámil mi.

S pohledem upřeným kamsi ke stropu jsem zabručela. K čemu jsem se to proboha zase upsala?

Ondra se jen uchechtl a zmizel, aby se mohl navléct do značkového cyklistického dresu a přilby.

Já jsem s sebou žádný speciální outfit na kolo neměla, takže jsem musela vzít zavděk zateplenými legínami, mikinou a hotelovou teplákovou bundou, a doufala jsem, že přilbu mi na recepci půjčí spolu s kolem.

„Kašli na to,“ pozorovala mě Sára, když jsem si zaplétala cop.

„Ani omylem!“ zavrtěla jsem hlavou. „Na to se spoléhají.“

„Víš, že jim nemusíš nic dokazovat, že jo?“ pronesla káravě, jako bych byla malé dítě.

„Vím, ale stejně pojedu.“

Vlastně jsem netušila, co mě pohánělo, abych svůj včerejší slib splnila. Asi jsem chtěla něco dokázat sama sobě. Nebo jsem byla zvědavá, jestli svou část dohody splní Tobi.

„Jak myslíš,“ pokrčila Sára rameny a skoro jsem čekala, že dodá: „Ale potom za mnou nechoď brečet.“

Což, jak se ukázalo, velmi pravděpodobně budu. Když jsem se totiž s kluky potkala u recepce, zjistila jsem, že kromě mě si nikdo jiný kolo půjčovat nepotřebuje. Všichni měli svoje vlastní. U Tobiho mě to nepřekvapovalo, přece jen tu žil víceméně nastálo. Ale že si Ondra s Mikulášem přivlekli vlastní kola, by mě ani ve snu nenapadlo. Každopádně to pro mě nebyla moc dobrá zpráva, protože to znamenalo, že jsou mnohem nadšenější, a tím pádem také trénovanější cyklisti než já.

Když mi Tobi vyvedl ze skladu sportovních potřeb červené kolo, všichni tři se k němu vrhli a začali mi nastavovat sedátko, řídítka a nevím co ještě. Jejich nezměrná ochota mi připadala až podezřelá. Ale možná se prostě jen těšili, až konečně vyrazíme.

Poté mě ještě zkušeným okem pozorovali, zatímco jsem zkusmo objela parkoviště, a když naznali, že odvedli

dobrou práci, nasedli na svoje vytuněná kola a šlápli do pedálů.

První část cesty nebyla moc náročná a já už jsem si říkala, že jsem se obávala zbytečně. Kluci sice jeli poměrně rychle, ale i přes své vypůjčené kolo jsem jim jakž takž stačila. Jakmile ale přišlo stoupání, ukázalo se, kde jsou moje slabiny. Kluci se sice galantně drželi blízko mě, namísto toho, aby mému stále zpomalujícímu tempu ujeli, ale viděla jsem, že jim kopec nedává zdaleka tak zabrat jako mně. Po něm sice následoval docela dlouhý sjezd do údolí, při němž jsem si užívala pohled na po zimě se probouzející krajinu, nicméně brzy se silnice znovu začala zvedat.

Funěla jsem vzhůru, jak jen jsem mohla, a cítila, jak mi v chladném vzduchu červenají tváře.

„Jak to zatím jde?“ zařadil se po mém boku Tobi.

„Kdo vybral tuhle trasu?“ odpověděla jsem mu otázkou.

„Já. Proč?“

„Nenávidím tě,“ zasyčela jsem a slyšela, jak se Miky za námi uchechtнул.

Tobi se zasmál, zřejmě absolutně nevyveden z míry, a po chvíli dodal chlácholivým hlasem: „Neboj, to nejhorší už máme za sebou.“

Pevně jsem doufala, že mi nelže. Zatnula jsem zuby a dál zarputile šlapala.

Na vrcholu jsme se zastavili, abychom popadli dech, a já jsem okouzleně vzdychla nad výhledem, který se před námi rozevřel.

„Ta trocha potu a krve za to stála, ne?“ usmíval se na mě Tobi.

„Dejme tomu,“ odtrhla jsem oči od ohromující vyhlídky a úsměv mu oplatila.

Ondra s Mikym se ale žádným dlouhým rozjímáním nad jihočeskými panoramaty zdržovat nehodlali a za minutku už byli zase v sedle.

„Panebože, ti jsou aktivní!“ s povzdechem jsem zakroutila hlavou.

„Takže se k nám už příště nepřidáš?“ mrkl na mě zбоку Tobi.

„Leda bez těch dvou,“ kývla jsem bradou ke svižně šlapající dvojici před námi.

„Klidně,“ pousmál se Tobi, a než jsem si stihla uvědomit, co jsem nevědomky naznačila, už byl několik metrů ode mě.

„Tak co, žiješ?“ sjela mě Maru pohledem od hlavy k patě, když jsme se potkaly na chodbě.

„Stěží,“ přiznala jsem a těšila se, až si konečně dám horkou sprchu.

„Prý jste nakonec jeli tu horší trasu,“ prohodila jakoby nic.

„Prosím?“ zastavila jsem se v půli pohybu.

„Zaslechla jsem, jak kluci něco takového říkali,“ pokrčila rameny. „Že se rozhodovali mezi dvěma cestami a Tobi nakonec vybral tu náročnější.“

Zatnula jsem zuby. Ačkoliv jsem věděla, kdo trasu naplánoval, netušila jsem, že existovala i méně obtížná